

FORSKREVET SIG TIL SATAN

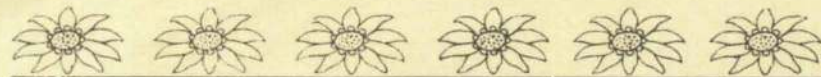
FANTASTISK DRAMA I 2 AKTER,
60 AFDELINGER

PERSONERNE:

Jules Dupont, Maler	Hr. Jon Iversen
Musette.....	Frk. Helga Tønnesen
Ada, deres Datter	* * *
Lagrange	Hr. Chr. Møllback
Ducroix	Hr. Lauritz Hansen
Fru de Montrose.....	Frk. Gyda Aller
Francois, Tjener hos Jules	Hr. Arnold Petersen
Den Fremmede.....	Hr. Aksel Schultz
Madame Decamp	Fru Emy Lund
<hr/>	
Den onde Aand.....	Hr. Knud Rassow

FORORD

Hvor ofte lyttede vi ikke som Børn til Eventyrets gyldne Skatte -- siden hen i Livet drog vi ofte Lære deraf. Ogsaa denne Roman er hentet fra Eventyrets Verden, men iklædt et moderne Klædebon. Det vil vise os, hvorledes det gyldne Mammon ikke altid skaber Lykke, og hvad Misnøje med Livets Forhold kan afstedkomme.

Afdelinger:

- 1) Paa Kunstnerknejsen
- 2) „Kun Penge skaber Lykke“
- 3) Kunstnermismod
- 4) Musette deler ikke Jules' Anskuelser
- 5) Idyl i Atelieret
- 6) „Kun 12 Frank tilbage —“
- 7) Jules' Meninger
- 8) Livets Solskin og dets Skygge —
- 9) Nøjsomhed eller —?
- 10) Det gamle Refræn
- 11) Besøget
- 12) Jules vil være flittig
- 13) Kunstens Vilkaar
- 14) Lagrange anmelder sit Besøg
- 15) Invitation
- 16) Beholdningen undersøges
- 17) Ved fælles Hjælp
- 18) „Afsted til Festen!“
- 19) Karnevalslystighed
- 20) Mellem groteske Masker
- 21) „I Underverdenen“
- 22) Jules er stedse nedtrykt
- 23) „Alt for Mammon“
- 24) Et forfærdeligt Ønske —
- 25) Den mærkelige Fremmede
- 26) „Din Førstefødtes Sjæl?“
- 27) Jules slaar til
- 28) En uhyggelig Spøg
- 29) Den Fremmede forsvinder
- 30) Nogen Tid senere —
- 31) Magt og Ære
- 32) Det skæbnesvangre Møde
- 33) Fru de Montrose
- 34) Paa Udstillingen
- 35) Musette opdager Jules' Træskhed
- 36) Musettes Hævn

- 37) Brevet
- 38) Lykken tabt for stedse —
- 39) Paa Landet
- 40) Hos Musettes Tante
- 41) 4 Aar senere
- 42) Fælles Længsel
- 43) Et kærkomment Brev
- 44) Brud med Fru de Montrose
- 45) Forsoning
- 46) Atter i Byen
- 47) 2 Aar senere
- 48) Varslet
- 49) Det frygtelige Løfte!
- 50) Jules maa holde sin Ed —
- 51) Mellem Klipperne —
- 52) „Du vover at trodse mig!“
- 53) Jules knust og bøjet
- 54) Næste Nat
- 55) I Bøn ved Korset
- 56) Den onde Aand
- 57) Barnets Kors sejrer
- 58) Mefistofeles viger
- 59) Tak til Himlen
- 60) Den gode Lære

Misfornøjet udraaber den unge fattige Maler Jules Dupont en Dag i Kunstnerknejsen til sine Venner: „Hele Livet er ikke en Døjt værd uden Penge! Penge og atter Penge! Den sande Lykke er baseret kun paa dem, og uden dem er Livet intet værd! Magt og Rigdom er alt, alt andet kun inter!“

Fra Dybet hører den onde Aand Menneskenes syndige Begær, han smiler skadefro, han saar sin onde Sæd i Hjerterne og venter rolig paa Høstens Tid.

Musette, den unge Malers Model og Elskede deler ikke ganske hans Anskuelse, hun traller, synger, er glad som en Lærke, og hun surmuler over Jules gnavne Humør og hans Hyl om Magt og Ære.

Kunstnerkarnevalet vinker.

Men det er smaat med Pengene, dog faar man ved fælles Hjælp skaffer Mønten til Stede og Udsigten til muntert Kalas, Champagne og Confettiregn faar snart de mørke Skyer til at forsvinde paa Jules' Himmel.

Men ak! Ikke engang Festens glade Jubel, ikke Musikken og ikke Larmen, ikke det hele muntre Maskekor formaar at kvæle Mismodets Skygge, da de paany begynder at dukke frem, de bliver mere og mere paatrængende, den onde Sæd spirer i Jules' Hjerter, og harmfuld udbryder han: „Hvad agter jeg hele det usle Liv! Havde jeg kun Ære, Rigdom og Anseelse, da forskrev jeg gerne min Sjæl til selveste Satan!“

Da brydes de Dansendes Rækker, og en mefistoklædt Skikkelse staar foran Jules.

„Sværg, at Du vil skænke mig din Førstefødtes Sjæl om 6 Aar, og jeg vil opfylde dit Ønske.“

Jules gaar ind paa den grimme Karnevalsspøg, han sværger med oprakt Haand, og den Fremmede knuger hans Haand med et jernhardt Tryk, hvorefter han forsvinder i Vrimlen.

Hvem er han — ?

Men næste Dag køber den Fremmede for en stor Sum Penge Jules Arbejder. Han ser sig nu med et Slag forvandlet fra en fattig Mand til en Berømt. Man taler om hans Billeder, han aabner en Udstilling — kortsagt, han er Dagens Mand.

Men samtidig med at hans Berømmelse og Rigdom vokser, kølnes hans Kærlighed til Musette, hans Hjerter bliver haardt og koldt — hans Ungdomsvenner og alle gamle Minder er ham ligegyldige.

Han træffer tilfældigt en Kokotte, Fru de Montrose, en besnærende Kvinde, der ganske betager hans Sind og Sjæl.

Harmfuld over hans Træskhed forlader den stakkels lille Model, Jules, idet hun tilskriver ham et Brev, hvori hun meddeler ham, at hun for stedse vil forlade ham, „du skal aldrig gense mig ej heller dit Barn, som jeg bærer under mit Hjerter“

4 Aar er gaaede. Paa Landet lever Musette hos sin Tante, Fru Decamp, Musette og Jules' Barn, den lille Ada, er et muntert Solskinsbarn — Lykke og Nøjsomhed præger den lille Familie i de landlige Omgivelser.

Jules derimod er langt fra lykkelig. Tiltrods for sin Rigdom er han et ulykkelig Menneske. Hans Samvittighed lader ham ingen Ro og Længslen efter Barnet vokser sig stærkere og stærkere.

Ogsaa Musette længes. Og da den ensomme Mand — han har forlængst brudt med Fru de Montrose — modtager et Brev fra Musette, hvori hun paa Trods af alt ondt, han har tilføjet hende, opfordrer Jules til at tage ud paa Landet og besøge dem, er Jules henrykt. Snart slutter han de kære i sine Arme og Forsoningen er fuldstændig.

Jules og Musette vender tilbage til Byen og snart er det gode gamle herlige Samliv vendt tilbage.

Det er 2 Aar senere. Jules sidder ved Kaminen og ser i en Drøm hin Nat, da han aflagde sit frygtelige Løfte til den uhyggelige Fremmede. Netop da han vaagner, melder Tjeneren en Fremmed — Døren gaar op og en besynderlig Mand træder ind. Han overrækker Jules et Brev og ved det genkender Jules i den fremmede Mand den onde Aands hovevende Fjæs. — Den Fremmede gaar og med skælvende Haand aabner Jules Brevet, der staar: „Din Frist er udløbet, vær i Morgen Nat ved Tantalus-Klipperne med dit Barn. Ve dig, hvis du svigter!“

Jules staar om Natten ved Klipperne, den onde Aand kommer, Jules beder om Naade for sit Barn, men Mefistofeles tiltordner ham: „Du har sveget dit Løfte, i Morgen Nat vil jeg selv komme og hente dit Barn.“

16789
Jules og Musette beder i Bøn foran Barnets Seng, da springer Døren op og den onde Aand staar paa Tærsklen. Han strækker sine Hænder ud efter Barnet, men den lille rækker smilende det lille sorte Kors, som hun bærer om Halsen, op mod den uhyggelige Fremmede — og Korset sejrer. Den onde Aand maa vige tilbage til Mørket, hvorfra han kom. Jules og Musette knæler takkende ved det lille Barns Seng — det hellige Kors har nu som altid sejret — og Jules har modtaget den gavnlige Lære: Vær nøjsom og glad, — det gyldne Mammon er ikke altid Vejen til Lykkens-Land.

Leveres fra „BIORAMA“,
København -- Kristiania.